

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudkyň Mgr. Miroslavy Kašpírkové a Mgr. Jany Komínkové, v právní věci žalobkyně **nezl. T.Y.N.V.**, státní příslušnost Vietnamská socialistická republika, zastoupené zákonným zástupcem (otcem) V.T.P., státní příslušnost Vietnamská socialistická republika, právně zastoupené Mgr. Markem Sedlákem, advokátem se sídlem Brno, Příkop 8, proti žalované **Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Praha 4, náměstí Hrdinů 1634/3, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 25.3.2015, č.j. MV-149953-4/SO-2014,

t a k t o:

- I. **Rozhodnutí žalované ze dne 25.3.2015, č.j. MV-149953-4/SO-2014, se z r u š u j e a věc se v r a c í žalované k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaná je povinna uhradit žalobkyni náklady řízení ve výši 15.342 Kč ve lhůtě 30-ti dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám zástupce žalobkyně Mgr. Marka Sedláka, advokáta.**

O d ů v o d n ě n í

I.

Napadené rozhodnutí.

Žalobkyně se žalobou domáhala zrušení rozhodnutí žalované ze dne 25.3.2015, č.j. MV-149953-4/SO-2014 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „prvoinstanční orgán“) ze dne

11.8.2014, č.j. OAM-7708-11/TP-2014 (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“), a toto rozhodnutí bylo potvrzeno.

Prvoinstančním rozhodnutím bylo rozhodnuto, že „*správní řízení vedené pod sp. zn.: OAM-7708/TP-2014 se zastavuje dle § 169 odst. 8 písm. c) zák. 326/1999 Sb., neboť účastnice řízení podala žádost o vydání povolení k trvalému pobytu, ač k podání žádosti na území není oprávněna*“.

II. Žaloba.

Žalobkyně uvedla, že dne 14.4.2014 požádala o vydání povolení k trvalému pobytu bez podmínky předchozího nepřetržitého pobytu na území podle ustanovení § 66 odst. 1 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon č. 326/1999 Sb.“ nebo „zákon o pobytu cizinců“), kdy tato žádost byla učiněna na Zastupitelském úřadu České republiky v Hanoji. S ohledem na věk žalobkyně a v jeho důsledku na omezenou svéprávnost žalobkyně, se tato dostavila, na základě předchozí registrace v systému visapoint pod identifikačním číslem 3050313, dne 14. 4. 2014 na Zastupitelský úřad ČR v Hanoji v doprovodu své babičky, paní D.T.T., nar. ... již byla udělena plná moc za účelem doprovodu a podání žádosti žalobkyně ze strany matky žalobkyně, paní N.T.H., nar. ... Žalobkyně na základě předchozí registrace v systému visapoint započala s úkonem podávání žádosti o povolení k trvalému pobytu. Přítomen tohoto úkonu byl i soudní tlumočník, pan D.M.H. Vedle zákonných náležitostí tvořily přílohu předmětné žádosti i plná moc udělená paní D. T. T. ze strany paní N.T.H. a dále lékařské zprávy, prokazující zdravotní stav zákonné zástupkyně žalobkyně, paní N.T.H.

Ze strany Zastupitelského úřadu ČR v Hanoji byla předmětná žádost nezákonně žalobkyni, prostřednictvím její babičky, vrácena, aniž by ji předmětný správní orgán formálně přijal, zaevidoval a minimálně pořídil fotokopie všech dokumentů, před jejich vrácením. Současně předmětný správní orgán žalobkyni nevystavil ani žádné potvrzení o podání žádosti a rovněž ani nevydal žádné rozhodnutí o odmítnutí žádosti, či o jakémkoliv jiném vypořádání se s podáním žalobkyně a řízením, které bylo podáním žádosti materiálně zahájeno. S ohledem na skutečnost, že dle názoru žalobkyně, který se opírá zejména o konstantní rozhodovací praxi správního orgánu prvního stupně, shodně jako žalované a správních soudů, bylo řízení o žádosti žalobkyně o vydání povolení k trvalému pobytu zahájeno dne 14.4.2014, kdy pochybením správního orgánu příslušného k nabrání žádosti a následnému postoupení věcně a místně příslušnému správnímu orgánu, nedošlo k nabrání formuláře a dalších náležitostí žádosti, učinil dne 30.4.2014 u Ministerstva vnitra ČR, Odboru azylové a migrační politiky, zákonný zástupce žalobkyně - její otec pan V.T.P. - doplnění podání, a to o předmětný formulář žádosti a další zákonné náležitosti.

Přes výše uvedené vyhodnotil správní orgán prvního stupně jednání učiněné zákonným zástupcem žalobkyně dne 30.4.2014 jako podání žádosti o povolení k trvalému pobytu ze strany žalobkyně a rozhodl usnesením Ministerstva vnitra ČR, Odboru azylové a migrační politiky ze dne 11.8.2014, č.j. OAM-7708-11/TP-2014, tak, že řízení se dle § 169

odst. 8 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb. zastavuje, neboť žalobkyně nebyla oprávněna učinit žádost na území České republiky.

K sporu o materiální zahájení řízení úkonem učiněným žalobkyní v zastoupení její babičkou, kdy žalobkyně byla tomuto osobně přítomna, právní zástupce žalobkyně již v rámci odvolání proti usnesení správního orgánu prvního stupně odkázal na rozhodovací praxi správního orgánu prvního stupně ve vztahu k otázce okamžiku zahájení řízení a úkonů způsobilých zahájení řízení způsobit, a to konkrétně na rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR, Odboru azylové a migrační politiky ve věci vedené pod č.j. OAM-17734-12/DP-2013, ze dne 12.11.2013, kde nekompromisně zaujal zcela jiný postoj, kdy zde uvedl, že dne 10.9.2013 bylo správnímu orgánu doručeno vyjádření účastníka řízení o tom, že dne 13.8.2012 chtěl podat žádost za účelem studia, tato však nebyla ze strany správního orgánu přijata s vyjádřením, že účastník řízení nemá doposud rozhodnuté předcházející žádosti a není tedy možné další žádost podat. K tomu uvádí správní orgán, že povinností správního orgánu je přijímat veškerá podání, tedy včetně žádosti, a že tato povinnost je v praxi důsledně dodržována.

V prvé řadě žalobkyně poukazuje na nesprávný postup ze strany Zastupitelského úřadu ČR v Hanoji, spočívající v tom, že podání žalobkyně nebylo přijato, kdy k tomuto uvedl následující. „Tímto Vám sdělujeme, že výše jmenovaná žadatelka se dne 14.4.2014 dostavila na ZÚ Hanoj společně se svojí údajnou babičkou k podání žádosti o povolení k trvalému pobytu za účelem sloučení rodiny. Vzhledem k tomu, že doprovázející dospělá osoba nebyla zákonným zástupcem nezletilé žadatelky a zároveň nepředložila žádnou plnou moc od takového zákonného zástupce, nebyl ZÚ Hanoj oprávněn žádost přijmout. Stejně tak nebyly doprovázející osobou předloženy ani Vámi zmíněné lékařské zprávy, které by prokazovaly onemocnění zákonné zástupkyně. Jednání byli přítomni jak pracovníci konzulárního úseku ZÚ Hanoj tak pracovník Ministerstva vnitra, který v té době na ZÚ působil jako IPD. Z uvedeného vyplývá, že Zastupitelský úřad ČR v Hanoji odmítl žádost přijmout údajně proto, že babička žalobkyně údajně nepředložila plnou moc, takový postup je však zjevně v rozporu se zákonem, protože přijetí podání není oprávněním správního orgánu, ale jeho povinností. Správní orgán není oprávněn posuzovat, zda podání je či není oprávněn přijmout. Bez jakéhokoliv posuzování je k přijetí jakéhokoliv podání povinen. Teprve po přijetí podání, a tím i po zahájení řízení, je oprávněn zkoumat za předpokladu, že je k tomu věcně příslušný, zda podání bylo či nebylo učiněno oprávněnou osobou. Posuzování, zda babička účastnice řízení byla či nebyla oprávněna žádost podat, tedy přísluší pouze věcně příslušnému orgánu, a to Ministerstvu vnitra ČR, OAMP, poté, co mu Zastupitelský úřad žádost i s přílohami, tak jak byla podána, předá k vyřízení.

V důsledku uvedeného nezákonného postupu Zastupitelského úřadu ČR v Hanoji byla žalobkyně prokazatelně zkrácena ve svých právech, když nepořízením fotokopie celého obsahu žádosti, kterou žalobkyně dne 14.4.2014 podávala na Zastupitelském úřadu ČR v Hanoji, je tohoto využíváno ze strany orgánů veřejné moci a je tvrzeno, aniž by toto bylo jakkoliv řádně doloženo, že nebyly předloženy ze strany žalobkyně plná moc a lékařské zprávy, ačkoliv ve skutečnosti tyto předloženy byly, čemuž svědčí mimo jiné i data vyhotovení předmětných dokumentů. Jde-li o učinění českého překladu zdravotní knížky, k tomuto žalobkyně uvádí, že při podání žádosti bylo toto na Zastupitelském řadu v Hanoji

skutečně předloženo, ovšem pouze v jazyce vietnamském a přítomný zapsaný tlumočník následně celý obsah přetlumočil, což žalobkyně konstantně tvrdila po celou dobu řízení před správními orgány. Poukazoval-li však správní orgán prvního stupně právě na datum vyhotovení písemného překladu lékařských zpráv, z čehož dovozoval nepředložení daného na Zastupitelském úřadu ČR v Hanoji, pak zcela účelově opomněl uvést také skutečnost, že překlad plné moci, udělené babičce žalobkyně, byl vyhotoven měsíc před samotným podáním, a tedy za užití argumentace správního orgánu prvního stupně je patrné, že žádost o vydání povolení k trvalému pobytu, učiněná dne 14.4.2014 prostřednictvím Zastupitelského úřadu ČR v Hanoji, byla učiněná oprávněnou osobou, a to zejména ve smyslu konstantní rozhodovací praxe žalovaného, vyjádřené v rozhodnutí ze dne 23.5.2014, č.j. MV-52030-4/SO/sen-2014, když zde uvedl, že účastnice řízení se dostavila na ZÚ v doprovodu tety, které byla zákonným zástupcem účastnice řízení udělena plná moc, čímž bylo řízení o žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území zahájeno v souladu s § 44 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb. již dne 12.12.2013 a podání ze dne 29.1.2014 je nutné považovat pouze za doplnění žádosti. K citovanému žalobkyně uvádí, že v uvedeném případě byla zcela shodná situace, jako v případě žalobkyně a správní orgány proto měly postupovat v souladu s ustanovení § 2 odst. 1, odst. 4, § 3 a § 4 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. Kopie tohoto rozhodnutí byla žalobkyní předložena správnímu orgánu v prvostupňovém řízení a byla též doručena soudu jako příloha žaloby ze dne 28.4.2015.

Podle názoru žalobkyně správní orgán prvního stupně nesprávně posoudil charakter podání ze dne 30.4.2014, když se nejednalo o podání samotné žádosti, nýbrž o doplnění žádosti učiněné dne 14.4.2014 na Zastupitelském úřadu ČR v Hanoji, a to shodně jako v případě vedeném u žalovaného pod č.j. MV-52030/SO/sen-2014, neboť podání žalobkyně ze dne 14.4.2014 bylo materiálně zahájeno řízení o žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu, přestože formálně takové řízení ze strany orgánů veřejné moci zaevidováno nebylo. Žalobkyni nemohou být kladeny k tíži nesprávné a nezákonné postupy orgánů veřejné moci, v důsledku kterých zcela prokazatelně dochází k zásahu do práv žalobkyně. Zásah v právech žalobkyně je spatřován zejména ve skutečnosti, že přestože žalobkyně řádně dodržela veškeré zákonné postupy a splnila zákonné náležitosti podání, nebylo toto formálně zahájeno a již po dobu více než jednoho roku běží sporné správní řízení, v rámci kterého dosud nebylo meritorně o žádosti žalobkyně ze dne 14.4.2014 rozhodnuto, ačkoliv ve smyslu ustanovení § 169 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb. má být o takové žádosti rozhodnuto nejpozději do 180 dnů ode dne podání. Žalobkyně k tomuto dále poukazuje na skutečnost, že hodlala nastoupit v září roku 2014 do základní školy na území České republiky a pouze v důsledku nesprávných a nezákonných postupů orgánů veřejné moci je tato nucena navštěvovat základní školu v zemi původu a je jí fakticky znemožněno soužití s jejím otcem, čímž je zasahováno do rodinného života nejen žalobkyně, ale také jejího otce, pana V.T.P.

Tím, že žalovaný v napadeném rozhodnutí potvrdil usnesení Ministerstva vnitra ČR, Odboru azylové a migrační politiky ze dne 11.8.2014, č.j. OAM-7708-11/TP-2014, a odvolání žalobkyně zamítl, jednal, shodně jako správní orgán prvního stupně a Zastupitelský úřad ČR v Hanoji, v rozporu s ust. § 2 odst. 1, odst. 4, § 3 a § 4 odst. 1 s. ř. s., když nesprávně a neúplně zjistil skutkový stav věci, nevykonával veřejnou správu jako službu veřejnosti a postupoval v rozporu se zákony. V důsledku uvedeného byla žalobkyně zkrácena

na svých právech nejen správním orgánem prvního stupně, ale zvláště pak i žalovaným, který neposkytl řádnou ochranu jejich práv a aproboval nezákonné rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

Žalobkyně tedy tvrdí, že řízení bylo zastaveno bez zákonných důvodů a navrhuje zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci orgánu prvního stupně k dalšímu řízení.

III.

Vyjádření žalované.

Žalovaná navrhla zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě uvedla, že trvá na zákonnosti a správnosti napadeného rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno prvoinstanční rozhodnutí, kterým bylo podle § 169 odst. 8 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky zastaveno řízení o žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu. Jelikož žalobkyně v žalobních bodech uplatnila stejné námitky jako v odvolání do prvoinstančního rozhodnutí, odkazuje žalovaná na část III. napadeného rozhodnutí, kde se jako odvolací správní orgán k uvedeným námitkám dostatečně podrobně vyjádřila a v tomto vyjádření neshledává potřebu změny.

IV.

Vyjádření účastníků při jednání.

Žalovaná se s omluvou k jednání nedostavila. Žalobkyně setrvala na svých dosavadních tvrzeních a doplnila, že na zastupitelský úřad se žalobkyně osobně dostavila se svojí babičkou a osobně žádost podala. Pokud by měl žalovaný pochybnosti o tom, zda žádost byla podána oprávněnou osobou, měl výzvou k odstranění vad tuto pochybnost odstranit.

V.

Posouzení věci soudem.

V souladu s § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

Vzhledem k tomu, že prvoinstančním rozhodnutím došlo k zastavení řízení, mohl se soud zabývat pouze tím, zda zde byl či nebyl deklarovaný důvod pro zastavení řízení, resp. zda byly či nebyly splněny podmínky uvedené v ustanovení § 169 odst. 8 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Pokud by zde důvod pro zastavení řízení byl, byla by správní rozhodnutí vydaná v souladu se zákonem, v opačném případě by byla nezákonná.

Prvoinstanční orgán v odůvodnění svého rozhodnutí na straně 5 uvedl, že „*dospěl k závěru, že žádost účastnice řízení o vydání povolení k trvalému pobytu dle ust. 66 odst. 1 písm. d) byla podána až dne 30.4.2014 na pracovišti správního orgánu v Brně*“. Prvoinstanční orgán dále uvedl, že „*vzhledem k tomu, že žádost účastnice řízení o vydání povolení k trvalému pobytu byla podána až dne 30.4.2014 a na území ČR, správní orgán tedy zkoumal,*

zda byla účastnice řízení oprávněna podat žádost o vydání povolení k trvalému pobytu ministerstvu na území České republiky. Dle ust. § 17 zák.č. 326/1999 Sb. cizinec může pobývat na území přechodně: a) bez víza, b) na základě krátkodobého víza uděleného podle přímo použitelného právního předpisu Evropských společenství, c) na základě dlouhodobého víza, povolení k dlouhodobému pobytu nebo povolení k přechodnému pobytu, nebo d) na základě výjezdního příkazu. Na základě uvedeného má správní orgán za to, že účastnice řízení nesplňuje podmínky, které zákon č. 326/1999 Sb. v ust. § 69 odst. 4 stanoví pro podání žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu z důvodu uvedeného v ust. § 66 odst. 1 písm. d) zák.č. 326/1999 Sb., neboť ta na území ČR nepobývala v době podání žádosti (dne 30.4.2014) na základě krátkodobého víza, ani na základě dlouhodobého víza, či povolení k dlouhodobému pobytu nebo povolení k přechodnému pobytu. Účastnice řízení zde v době podání žádosti nepobývala na základě výjezdního příkazu. Účastnice řízení jako státní příslušnice Vietnamské socialistické republiky není na území ČR oprávněna pobývat bez víza. Tedy nejsou konkrétně splněny podmínky pro podání žádosti uvedené v ust. § 69 odst. 4 zák.č. 326/1999 Sb. Žádost o vydání povolení k trvalému pobytu na území tak nebyla podána v souladu s ust. § 69 odst. 4 zák.č. 326/1999 Sb. Dle ustanovení § 169 odst. 8 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb. se usnesením řízení zastaví, jestliže cizinec podal na území žádost o povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu, ač k podání žádosti na území není oprávněn. V řízení tak bylo zjištěno, že účastnice není cizinkou, která by ve smyslu ust. § 69 odst. 4 zák.č. 326/1999 Sb. byla oprávněna podat žádost o vydání povolení k trvalému pobytu na ministerstvu na území České republiky. Správní orgán tedy na základě výše uvedeného shledal, že v případě účastnice řízení je dán důvod pro zastavení řízení o její žádosti ze dne 30.4.2014 ve smyslu ust. § 169 odst. 8 písm. c) zák. č. 326/1999 Sb.“.

Žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedla, že „podle § 69 odst. 1 zákona o pobytu cizinců se žádost o povolení k trvalému pobytu podle § 66 zákona o pobytu cizinců podává na zastupitelském úřadu, pokud dále není stanoveno jinak. Komise konstatuje, že jiná právní úprava na žádost nezletilé odvolatelky nedopadá.“

Soud dospěl k závěru, že zde nebyl dán důvod pro zastavení řízení podle § 169 odst. 8 písm. c) zákona o pobytu cizinců, podle kterého usnesením se také zastaví řízení o žádosti, jestliže cizinec podal na území žádost o povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu, ač k podání žádosti na území není oprávněn.

A.

Předně je nezbytné uvést, že i pokud by soud pominul nesprávnost závěru správních orgánů o místě a čase podání žádosti žalobkyně, nebylo by možné shledat správní rozhodnutí zákonnými.

Podle § 69 odst. 1 zákona o pobytu cizinců žádost o povolení k trvalému pobytu podle § 66 se podává na zastupitelském úřadu, pokud není dále stanoveno jinak.

Výjimky z tohoto pravidla jsou pak stanoveny v ustanovení § 69 odst. 2 až 5 zákona o pobytu cizinců.

Na základě ustanovení § 69 odst. 2 zákona o pobytu cizinců žádost o povolení k trvalému pobytu podle § 66 odst. 1 písm. a) nebo b) lze podat též ministerstvu, pokud cizinec, jemuž má být povolení k trvalému pobytu vydáno, a) pobývá na území v rámci přechodného pobytu a je manželem nebo nezletilým dítětem cizince, jemuž byl udělen azyl z důvodů uvedených ve zvláštním právním předpise, b) pobývá na území na základě uděleného víza k pobytu nad 90 dnů nebo povolení k dlouhodobému pobytu, nebo c) pobývá na území na základě vydaného povolení k dlouhodobému pobytu za účelem ochrany na území, pokud jeho spolupráce s orgánem činným v trestním řízení přispěla k prokázání trestného činu obchodování s lidmi nebo prokázání organizování nebo umožnění nedovoleného překročení státní hranice. Na základě ustanovení § 69 odst. 3 zákona o pobytu cizinců žádost o povolení k trvalému pobytu podle § 66 odst. 1 písm. c) podává cizinec ministerstvu, pokud pobývá na území v rámci přechodného pobytu; ministerstvu podává žádost rovněž cizinec žádající o povolení k trvalému pobytu podle § 67. Na základě ustanovení § 69 odst. 4 zákona o pobytu cizinců žádost o povolení k trvalému pobytu podle § 66 odst. 1 písm. d) lze podat též ministerstvu, pokud cizinec, jemuž má být povolení k trvalému pobytu vydáno, pobývá na území v rámci přechodného pobytu. Na základě ustanovení § 69 odst. 5 zákona o pobytu cizinců žádost o povolení k trvalému pobytu podle § 68 odst. 1 podává cizinec ministerstvu, pokud na území pobývá na dlouhodobé vízum, povolení k dlouhodobému pobytu nebo na základě dokladu vydaného k pobytu na území podle zvláštního právního předpisu; žádost podle § 68 odst. 5 je oprávněn podat též na zastupitelském úřadu.

Při výkladu ustanovení § 69 zákona o pobytu cizinců je nezbytné přihlížet ke smyslu tohoto ustanovení. Jím je umožnit cizincům podávat žádost o povolení k trvalému pobytu na území České republiky tehdy, pokud na území České republiky pobývají oprávněně z některého z důvodů uvedených v ustanovení § 69 odst. 2 až 5 zákona o pobytu cizinců. Současně je jeho smyslem zabránit podávání žádostí o povolení k trvalému pobytu na území České republiky všem ostatním, tj. těm, kteří na území České republiky nepobývají oprávněně, a po kterých je spravedlivé požadovat, aby žádost podali na zastupitelském úřadu. Tento smysl zcela koresponduje například s důvodovou zprávou k zákonu o pobytu cizinců k ustanovení § 69 odst. 5, ve které bylo uvedeno: „*Navrhovaná změna souvisí s navrhovanými změnami v § 33 odst. 1 písm. c). Cílem je zamezit věcnému projednávání účelových žádostí podaných cizinci, kteří pobývají na území České republiky např. na základě výjezdního příkazu. Pobyt na základě výjezdního příkazu se do doby 5 let nepřetržitého pobytu na území České republiky nezapočítává a cizinec nemůže získat trvalý pobyt podle § 68. Vydané vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území České republiky však cizinci umožňuje žádat i o další pobytové tituly a prodlužovat tak účelově svůj pobyt na území bez výhledu na dlouhodobější legalizaci pobytu. Řízení o takové žádosti bude zastaveno a nebude vydáváno vízum za účelem strpění pobytu na území České republiky podle § 33*“.

Prvoinstanční orgán v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že „*nezletilá účastnice řízení byla v té době a i v současnosti je mladší 15 let. Tedy dne 14.4.2014 neměla a ani v současnosti nemá procesní způsobilost, aby mohla žádost podat samostatně. Je tedy zřejmé, že pokud by měla účastnice řízení podat žádost o vydání povolení k trvalému pobytu, musí být zastoupena zákonným zástupcem*“. Současně dokonce uvedl, že „*stanoví-li tedy ust. § 169 odst. 4 zák.č. 326/1999 Sb., povinnost žádost podat osobně, pak tato povinnost váže v případě cizince mladšího 15 let jeho rodiče jako zákonné zástupce*“.

Žalovaná pak v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedla, že „*Komise se ztotožnila s názorem správního orgánu vyjádřeným v odůvodnění napadeného usnesení, že ani plná moc, kterou by matka odvolatelky zmocnila babičku k zastupování odvolatelky, nic nemění na tom, že žádost o vydání povolení k trvalému pobytu byl podle § 169 odst. 4 zákona o pobytu cizinců oprávněn podat na ZÚ zákonný zástupce, tedy rodič odvolatelky*“.

Jak vyplývá z právě citovaných částí odůvodnění správních rozhodnutí, dospěly správní orgány k závěru, že žádost žalobkyně měla být podána jedním z jejích rodičů a současně že měla být podána pouze a jen na zastupitelském úřadu.

Podle § 178 zákona o pobytu cizinců se za procesně způsobilého pro účely tohoto zákona považuje cizinec starší 15 let, který je schopen projevit svou vůli a samostatně jednat. Na základě ustanovení § 892 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, mají rodiče povinnost a právo zastupovat dítě při právních jednáních, ke kterým není právně způsobilé. Rodiče zastupují dítě společně, jednat však může každý z nich (§ 892 odst. 2 občanského zákoníku).

Jedná-li za procesně nezpůsobilé dítě jeho zástupce, je při závěrech o tom, kde má být žádost o povolení k trvalému pobytu podána, nezbytné vycházet ze smyslu ustanovení § 69 zákona o pobytu cizinců. Tedy v případě, kdy jeden z rodičů pobývá na území České republiky oprávněně, respektovat jeho právo podat jménem svého dítěte žádost o povolení k trvalému pobytu na území České republiky.

Není vůbec žádný důvod vyžadovat, ba je šikanózním vyžadovat, aby tento rodič ke spokojenosti správních orgánů odcestoval do země svého původu a žádost jménem svého dítěte podal na zastupitelském úřadu. Pobývá-li totiž tento rodič na území České republiky oprávněně, nemůže být ani náznakem podání žádosti o povolení k trvalému pobytu jménem svého dítěte považováno za účelové jednání, natož „*účelové jednání ve snaze prodloužit svůj nebo dceřin pobyt*“.

Závěr správních orgánů o tom, že zde byl důvod pro zastavení řízení podle § 169 odst. 8 písm. c) zákona o pobytu cizinců, když podle jejich názoru žádost o povolení k trvalému pobytu byla podána teprve dne 30.4.2014 otcem žalobkyně nesprávně na území České republiky, je tudíž nesprávný. Otec žalobkyně byl oprávněn podat jménem žalobkyně žádost o povolení k trvalému pobytu na území České republiky.

B.

Soud neshledal správným ani závěr správních orgánů o místě a čase podání žádosti žalobkyně.

Podle § 169 odst. 14 zákona o pobytu cizinců žádost o povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu je cizinec povinen podat osobně. Zastupitelský úřad může v odůvodněných případech od povinnosti podle věty první upustit.

Prvoinstanční orgán v odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí uvedl, že „dle § 44 odst. 1 zák. č. 500/2004 Sb. je řízení o žádosti zahájeno dnem, kdy žádost nebo jiný návrh, kterým se zahajuje řízení, došel příslušnému správní orgánu. Ovšem, aby žádost měla tyto účinky (tedy zahájení správního řízení), je třeba, aby byla správnímu orgánu doručena zákonem stanovenou formou. Formu a způsob podání žádosti je obecně stanoven v ust. § 37 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., dle kterého je podání možno učinit písemně nebo ústně do protokolu anebo v elektronické podobě podepsané zaručeným elektronickým podpisem. Za podmínky, že podání je do 5 dnů potvrzeno, popřípadě doplněno způsobem uvedeným ve větě první, je možno je učinit pomocí jiných technických prostředků, zejména prostřednictvím dálkopisu, telefaxu nebo veřejné datové sítě bez použití zaručeného elektronického podpisu. Toto ustanovení tedy obsahuje jednak požadavky na formu podání („písemně nebo ústně“), jednak i požadavky na možné způsoby jeho doručení (elektronicky se zaručeným podpisem). Ustanovení §169 odst. 14 zák. č. 326/1999 Sb. obsahuje navíc speciální požadavek výhradně osobního doručení žádosti přímo osobou žadatele. Tedy, nejsou-li splněny požadavky § 37 odst. 4 zák. 500/2004 Sb., hledí se na takové podání jako by nebylo učiněno. Podobně, není-li žádost o povolení k pobytu podána osobně, a ani ve lhůtě 5 dní se žadatel nedostav k správnímu orgánu osobně, pak taková žádost podána nebyla“.

Žalovaná pak v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedla, že „Komise se ztotožnila s názorem správního orgánu vyjádřeným v odůvodnění napadeného usnesení, že ani plná moc, kterou by matka odvolatelky zmocnila babičku k zastupování odvolatelky, nic nemění na tom, že žádost o vydání povolení k trvalému pobytu byl podle § 169 odst. 14 zákona o pobytu cizinců oprávněn podat na ZÚ zákonný zástupce, tedy rodič odvolatelky. Jelikož se tak nestalo ani po 5 dnech, kdy žádost byla v evidenci ZÚ zaregistrována, nejedná se o platné podání žádosti. Podle § 37 odst. 4 správního řádu mohlo být podání žádosti v uvedené lhůtě potvrzeno podáním učiněným matkou nebo otcem a v takovém případě by se jednalo o podání způsobilé k zahájení správního řízení o žádosti“.

K závěrům správních orgánů je nezbytné uvést, že správní orgány pochybily, když v neprospěch žalobkyně aplikovaly ustanovení § 37 odst. 4 správního řádu. Podle § 37 odst. 4 správního řádu je podání možno učinit písemně nebo ústně do protokolu anebo v elektronické podobě podepsané uznávaným elektronickým podpisem. Za podmínky, že podání je do 5 dnů potvrzeno, popřípadě doplněno způsobem uvedeným ve větě první, je možno je učinit pomocí jiných technických prostředků, zejména prostřednictvím dálkopisu, telefaxu nebo veřejné datové sítě bez použití uznávaného elektronického podpisu.

Žádost žalobkyně totiž byla dne 14.4.2014 podána písemně u zastupitelského úřadu v Hanoji, tj. jednou ze tří zákonem uznávaných forem, tudíž nebylo nezbytné ji ve lhůtě 5 dnů jakkoli potvrzovat.

V dané věci nebyla problémem forma podání, nýbrž nedostatek projeveného souhlasu rodičů, nebo alespoň jednoho z nich, s podáním žádosti. Tento nedostatek je nedostatkem podmínky řízení, nikoli nedostatkem formy podání.

Podle § 169 odst. 12 zákona o pobytu cizinců zastupitelský úřad je oprávněn provést kontrolu žádosti a náležitostí předložených k žádosti o vydání povolení k dlouhodobému nebo

trvalému pobytu; nemá-li žádost předepsané náležitosti nebo trpí-li jinými vadami, pomůže zastupitelský úřad cizinci nedostatky odstranit na místě nebo ho vyzve k jejich odstranění a poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu. Do doby odstranění nedostatků žádosti nebo uplynutí lhůty podle věty první neběží lhůta pro vyřízení žádosti o vydání povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu. Zastupitelský úřad je dále oprávněn vyslechnout žadatele o vydání povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu, je-li to za podmínek uvedených v odstavci 2 nezbytné pro zjištění skutečného stavu věci.

Vzhledem k tomu, že se k zastupitelskému úřadu dostavila osobně žalobkyně a podala žádost o povolení k dlouhodobému pobytu, bylo povinností zastupitelského úřadu postupovat podle § 169 odst. 12 zákona o pobytu a cizinců. Tedy pokusit se odstranit nedostatek podmínky řízení tím, že by vyzval matku žalobkyně, aby jí byla žádost dodatečně potvrzena, a v případě, že by se tak nestalo, předložit žádost prvoinstančnímu orgánu, aby k témuž vyzval na území České republiky otce žalobkyně.

Vzhledem k tomu, že žádný ze správních orgánů takto nepostupoval, dopustily se správní orgány zásadního procesního pochybení, když bez zákonného důvodu byly v řízení o žádosti žalobkyně nečinní. Nebyl zde vůbec žádný zákonný důvod pro to, aby v řízení nebylo pokračováno.

Jak vyplývá z obsahu podání ze dne 30.4.2014, nebyla jím podána nová žádost o povolení k trvalému pobytu žalobkyně. V podání bylo například uvedeno, že „*zákonní zástupci chtějí, aby bylo rozhodnuto o žádosti podané dne 14.4.2014*“.

Tímto podáním došlo přes pasivitu správních orgánů k odstranění nedostatku podmínky řízení, doplnění chybějícího souhlasu alespoň jednoho z rodičů. V době rozhodování správních orgánů zde již tudíž nebyl žádný důvod pro zastavení řízení a věcné neposouzení žádosti žalobkyně.

VI.

Rozhodnutí soudu.

Žaloba byla důvodná, soud tedy napadené rozhodnutí zrušil pro vady řízení (§ 78 odst. 1) a vzhledem k okolnostem zrušil i rozhodnutí správního orgánu nižšího stupně, které mu předcházelo (§ 78 odst. 3). Soud současně vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Správní orgán je v dalším řízení vázán právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

VII.

Náklady řízení.

Žalobkyně měla ve věci plný úspěch, proto jí soud v souladu s § 60 odst. 1 s.ř.s. přiznal právo na náhradu nákladů řízení. Náklady řízení spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 3.000 Kč a v odměně advokáta za 3 úkony právní služby, a to za jeden úkon právní služby podle § 11 odst. 1 písm. a), jeden úkon právní služby podle § 11 odst. 1 písm. d) a

jeden úkon právní služby podle § 11 odst. 1 písm. g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, když advokát převzal a připravil zastoupení žalobkyně, jménem žalobkyně podal žalobu a účastnil se jednání před soudem. Podle § 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bod 5 advokátního tarifu činí sazba za jeden úkon právní služby ve věcech žalob projednávaných podle soudního řádu správního částku 3.100 Kč. Za tři úkony právní služby tak žalobkyni náleží částka ve výši 9.300 Kč. Podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu má advokát za jeden úkon právní služby nárok na paušální částku ve výši 300 Kč, tj. za tři úkony na částku ve výši 900 Kč. Vzhledem k tomu, že zástupcem žalobkyně je advokát, který je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšují se náklady řízení o částku odpovídající této dani. Částka daně z přidané hodnoty činí 2.142 Kč. Náklady řízení tedy včetně daně z přidané hodnoty činí částku ve výši 15.342 Kč. Lhůtu k plnění určil soud podle § 160 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb. ve spojení s § 64 s.ř.s. Místo plnění určil soud v souladu s § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb. ve spojení s § 64 s.ř.s.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

V Plzni dne 12. dubna 2016

Za správnost vyhotovení:
Lenka Kovandová

Mgr. Alexandr Krysl, v.r.
předseda senátu